

La gran manipulació

El liberal René Marquès renovà el càrrec de president del Consell General de Catalunya Nord gràcies al suport dels consellers independents d'esquerra i a la meitat dels consellers neogaullistes, que van traïr el seu cap de fila Paul Blanc.

PERE CODONYAN

René Marquès (esquerra) espera els resultats del vot amb Emili Parés, que serà elegit vice-president primer del Consell General. A la dreta, Paul Blanc preparant la seva candidatura a la presidència.

Si els electors podien veure el que acava de passar avui aquí, no tornarien a votar mai més”, comentava indignat un d'aquests privilegiats que, el passat divendres 1 d'abril, havia pogut trobar un lloc a l'interior de l'hemicicle del Consell General de la Catalunya Nord, ple de gom a gom, amb motiu de l'elecció del president d'aquesta “honorable assemblea”. René Marquès, el president sortint, acabava de ser reelegit per al càrrec en la tercera ronda amb 21 vots a favor contra 7 vots només del candidat socialista Henri Sicre, diputat i alcalde de Ceret, i dos vots nuls. Un resultat final enganyador, ja que, de fet, el màxim rival de Marquès en aquesta elecció no va ser el candidat dels socialistes, sinó el senador i alcalde neogaullista de Prada de Conflent i fins ara vice-president del Consell General, Paul Blanc.

Iniciada ara fa mesos, aquesta lluita pel poder entre les files de dreta té el seu origen en el cop de força de Paul Blanc en les eleccions regionals de 1992, quan va imposar a les cúpules polítiques la seva llista, formada amb gent nova que li convenia personalment. La iniciativa va tenir èxit i pocs mesos després Blanc era elegit senador de la Catalunya Nord. Tothom va interpretar aquestes victòries de Paul Blanc com l'inici de la renovació d'una classe política envellida i incapaç

de trobar solucions a la greu crisi econòmica del departament.

Així, tan bon punt es van donar a conèixer els resultats de la segona volta de les eleccions cantonals, més favorable als neogaullistes que no pas als liberals, Paul Blanc va reivindicar la presidència del Consell General. Però, per impedir que l'esquerra fes d'àrbitre entre la seva candidatura, considerada més dretana que la de Marquès, va reclamar una reunió de tots els consellers generals de dreta per escollir un candidat únic a la presidència del Consell General. Una proposta compartida només per l'alcalde de Perpinyà, Joan Pau Alduy, i el seu grup CDS, que volien negociar i determinar-se sobre “un programa de govern departamental” i no sobre una candidatura personal. Pel que fa a René Marquès i als seus seguidors, es van negar a participar en la reunió, que van qualificar de “complot organitzat” per desbancar el president sortint.

Començava llavors per Marquès i per Blanc un període de negociació per assegurar-se el vot de cada conseller.

En aquest petit joc de passadissos, René Marquès es mostrava més hàbil que Paul Blanc, el qual, traït per la meitat dels consellers generals del seu partit en la primera volta, va ser derrotat per Marquès, que gairebé va aconseguir una ree-

lecció directa, amb 15 vots a favor contra només 4 de Paul Blanc, 5 del socialista Henri Sicre, 2 del comunista Antoine Sardà i quatre vots nuls del grup de Joan Pau Alduy, que finalment va votar René Marquès en la tercera volta, quan va ser únic candidat de la majoria departamental. Aquesta actitud de neutralitat en les dues primeres voltes, el CDS l'ha pagat amb la pèrdua de la vice-presidència segona, que passa al socialista Louis Caseilles, que, gràcies als vots de dreta, va derrotar Jacqueline Alduy, la mare de l'alcalde de Perpinyà.

Més enllà de l'elecció del president del Consell General, la victòria de René Marquès apareix clarament com una revenja dels antics contra els moderns en la lliuta que els oposa i que no es dona per tancada. De fet, la dreta nord-catalana surt d'aquestes eleccions més dividida i enfrontada que mai. D'altra banda, en aquesta votació no es va respectar cap lògica política ja que Marquès es va beneficiar del suport de consellers independents d'esquerra i d'una part dels neogaullistes, i això demostra també les conseqüències que pot tenir el sistema electoral indirecte, ja que, amb els tripijocs electorals i les traïcions personals, fins i tot s'aconsegueix desprestigiar el vot democràtic directe, aquell que surt de les urnes.

Pere Codonyan